

Torre de Riner

“Descobrint la calma de la vall del riu Negre”

El riu Negre és l'eix fluvial que vertebrava el paisatge del municipi de Solsona: recull les aigües dels barrancs boscosos del nord de Solsona, travessa la ciutat per sota el pont principal que dona accés al nucli històric i continua aigües avall fins a l'aiguabarreig amb el Cardener. A mitja vall trobem Riner, un petit nucli d'origen medieval amb una torre quadrangular que aguanta dempeus al costat del riu des del segle X, vigilant en silenci aquest misteriós i desconegut tram del riu. La ruta ens porta de Solsona fins al nucli de Riner, per un sender que ressegueix en tot moment el traçat del riu Negre.

Per on anirem?

Per començar l'itinerari ens hem de dirigir al punt d'inici de la ribera: a l'aiguabarreig del riu Negre i el barranc de Pallarès. De fet, tota aquesta ruta transcorre quasi en tot moment ben a prop del riu Negre, fins que al final apareix la torre de Riner al fons, punt culminant d'aquesta caminada lineal. Ens endinsem pel tram urbà de ribera, on les cases van donant lloc a horts i després a camps de cereal. El **bosc de ribera** format per alts pollancre, àlbers i freixes ens acompanya pel marge dret fins a l'estació depuradora. Passada la instal·lació, trobem una cruïlla (1) on un mapa de la ruta ens indica que hem de seguir pel camí dret, al costat del riu en direcció sud-est.

Els camps i les bosquines amb alzines voregen els voltants de cal Sastre, fins que ens tornem a apropar al riu. Aquesta casa és el darrer nucli habitat que ens trobem en tot el recorregut: a partir d'aquest moment, la calma regna en tot l'itinerari, que cada vegada esdevé més solitari i natural. Travessem el riu negre per un pas de pedres (2) que hi ha sobre el curs d'aigua:

ara el bosc de ribera ens queda a l'esquerra. A la dreta trobem un bosc de regeneració de roures i alzines. L'espai es va cremar durant el gran incendi del 1998 i ara esdevé un mosaic de brolles mediterrànies i boscos de regeneració.

En aquest tram del recorregut l'itinerari és planer, i ressegueix en ziga-zaga el riu de ben a prop. És un bon punt on gaudir del contrast d'hàbitats vegetals, així com un notable registre de fauna, amb espècies típiques d'espais oberts com el tallarol de garriga (*Sylviacantillans*) i espècies pròpies de boscos amb arbres més madurs, com el pica-soques blau (*Sitta europaea*). Si s'està atent, el ferm de la pista està ple de rastres de mamífers com el cabirol (*Capreolus capreolus*) o el teixó (*Meles meles*), que evidencien que estem entrant en un tram de Solsonès salvatge i despoblat.

Sempre seguint el riu, el traçat en alguns punts s'enlaira una mica, i permet tenir una visió més panoràmica per després tornar al fons de la vall. En un moment donat, quan el bosc de ribera és especialment madur i frondós, la pista de terra es creua amb una pista asfaltada (3): agafem aquesta darrera pel marge esquerre i no l'abandonem fins que sobtadament les siluetes de **l'església i la torre de Riner** ens evidencien que ja estem arribant. El nucli de Riner (la rectoria, l'església, el cementiri i la torre) dona nom al municipi. És un mirador excel·lent de la vall del riu i un interessant conjunt monumental d'origen medieval. La torre de Riner, rectangular i de parets rectes de 2 metres de gruix i 18 metres d'alçària, és el vestigi del castell de Riner i data de finals del segle X. Aquest paratge despoblat i tranquil és excel·lent per fer un mos i recuperar forces per desfer el camí de retorn fins a Solsona.

